

**Sp. zn.:7S/35/2017-
IČS: 7017200234**

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tkáča, členov senátu JUDr. Tamary Sklenárovej a JUDr. Milana Končeka, v právnej veci žalobcu HTH. s.r.o., so sídlom v Košiciach - mestská časť Juh, Južná trieda 82, IČO: 36 825 450, zast. ..., proti žalovanému Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave. Prievozska 32. Bratislava, IČO: 17 331 927, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.: SK/0486/99/2016 zo dňa 13.02.2017 takto

rozhodol:

- I.** Žalobu **z a m i e t a .**
- II.** Účastníkom právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

1. Slovenská obchodná inšpekcia. Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj. Vratná 3, rozhodnutím č.: W/0154/08/16 zo dňa 27.06.2016 ako príslušný správny orgán podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte aj : .. zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu"), § 1 ods. 1 písm. e/ a § 23 ods. 1 písm. b/ zákona č. 78/2012 Z.z. o bezpečnosti hračiek a o zmene a doplnení zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, (v ďalšom texte aj : „zákon o bezpečnosti hračiek") v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov ako správny orgán prvého stupňa uložil účastníkovu konania: HTH, s.r.o., so sídlom Sputniková 1469/9, 040 12 Košice - Nad jazerom, pokutu vo výške 700,- eur pre porušenie zákazu distribútora podľa § 7 ods. I písm.

b/, c/ zákona o bezpečnosti hračiek, v zmysle ktorého distributor nesmie sprístupniť hračku na trhu, ak s hračkou nie sú dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku a ak výrobca nesplnil povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. i/ a dovozca nesplnil povinnosti podľa § 6 ods. 2 písm. a/ zákona o bezpečnosti hračiek, keď v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzali dva druhy výrobkov - hračky v celkovej hodnote 46,20 eur. s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku, jeden druh výrobku - hračka v celkovej hodnote 18,- eur, u ktorej nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka výrobcu, jeho sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, jeden druh výrobku - hračka v celkovej hodnote 3,90 eur, u ktorej nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka výrobcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, typové číslo, číslo šarže, sériové číslo, číslo modelu alebo iný údaj, ktorý umožní jej identifikáciu a s ktorým neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku, dva druhy výrobkov - hračky v celkovej hodnote 41,30 eur, u ktorých nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka výrobcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, obchodné meno alebo ochranná známka dovozcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku, dva druhy výrobkov - hračky v celkovej hodnote 47,90 eur, u ktorých nebolo uvedené sídlo výrobcu alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je možné ho zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku a dva druhy výrobkov - hračiek v celkovej hodnote 64,30 eur, u ktorých nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka dovozcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, kde je možné ho zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku.

2. Podrobné odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je obsahom odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

3. Žalovaný Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave rozhodnutím č. SK/0486/99/2016 zo dňa 13.02.2017 podľa § 58 ods.1 Správneho poriadku vo veci kontroly vykonanej dňa 24.03.2016 v prevádzkarni žalobcu - Textil, obuv, hračky, domáce potreby, PI&PO, OD Dargov, Štúrova 1, Košice, o odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa rozhodol tak, že odvolanie účastníka konania, t.j. žalobcu v tomto konaní zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o uložení peňažnej pokuty vo výške 700,- eur (podľa § 23 ods. 1 písm. b/ zákona o bezpečnosti hračiek) pre porušenie § 7 ods.1 písm. b/, d zákona o bezpečnosti hračiek podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil.

4. V odôvodnení správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že po preskúmaní veci v odvolacom konaní na základe odvolania podaného žalobcom proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa nebol zistený dôvod na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Povinnosťou účastníka konania bolo sprístupniť hračku na trhu, len ak s hračkou sú dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku, ak výrobca splnil povinnosti podľa § 4 ods.1. písm. i/ a dovozca splnil povinnosti podľa § 6 ods.2 písm. a/ zákona o bezpečnosti hračiek, čo účastník konania porušil. Žalovaný ďalej konštatoval, že inšpektormi správneho orgánu prvého stupňa bola dňa 24.03.2016 vykonaná kontrola v prevádzkarni: textil, obuv, hračky, domáce potreby, PI&PO. OD Dargov, Štúrova 1, Košice, kde vykonanou kontrolou bolo zistené, že účastník

konania nezabezpečil dodržanie povinnosti distribútora podľa § 7 ods.1 písm.b/, c/ zákona o bezpečnosti hračiek, ako aj nesplnil povinnosti podľa § 4 ods.1 písm. i/ a dovozca nesplnil povinnosti podľa § 6 ods. 2 písm.a/ zákona o bezpečnosti hračiek, keď v čase kontroly sa v ponuke na predajni nachádzali:

dva kusy výrobkov - hračky (sada áut 12 kusov SUPER good toys No. BQ 6930 a sada áut 12 kusov TOP SPEED RACING NO: 399-25B), v celkovej hodnote 46,20 eur, s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku;

- jeden druh výrobku - hračka (sada áut Airdrone Catena No. 89107-2), v celkovej hodnote 18,- eur, u ktorej nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka výrobcu, jeho sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť;
- jeden druh výrobku - hračka (helikoptéra TOYS) v celkovej hodnote 3,90 eur. u ktorej nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka výrobcu, sídlo, alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, obchodné meno alebo ochranná známka dovozcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, typové číslo, číslo šarže, sériové číslo, číslo modelu alebo iný údaj, ktorý umožní jej identifikáciu a s ktorým neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku;

dva kusy výrobkov - hračky (LIMIT SPEED No. CQ - 003 a plastová pištoľ SHOOTER. EAN: 188200809), v celkovej hodnote 41,30 eur. u ktorých nebolo uvedené obchodné meno, alebo ochranná známka výrobcu (to platí len pre hračku LIMIT SPEED No. CQ - 003), sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť, obchodné meno alebo ochranná známka dovozcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je ho možné zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku;

dva druhy výrobkov - hračky (MODEL CAR No. 136-3A a FAST MODER CAR), v celkovej hodnote 47,92 eur, u ktorých nebolo uvedené sídlo výrobcu alebo miesto podnikania alebo adresa, na ktorej je možné ho zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku;

dva kusy výrobkov - hračiek (platová pištoľ FUN BLASTER No. 805 a plastová pištoľ v tvare ryby. EAN: 8091 88200), v celkovej hodnote 64,30 eur, u ktorých nebolo uvedené obchodné meno alebo ochranná známka dovozcu, sídlo alebo miesto podnikania alebo adresa, kde je možné ho zastihnúť a s ktorými neboli dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku.

5. Žalovaný ďalej v preskúvanom rozhodnutí podrobne špecifikoval jednotlivé druhy výrobkov, ktoré sa s vyššie uvedenými nedostatkami nachádzali v čase kontroly na prevádzke žalobcu s ponukou na predaj a zhodnotil, že účastník konania za zistené nedostatky zodpovedá v celom rozsahu ako distribútor vyššie uvedeného tovaru podľa § 1 ods.1, písm.c/ zákona o bezpečnosti hračiek.

6. Po citácii ust. § 1 ods.1 písm. c/, § 4 ods.1 písm. i/, § 6 ods.2 písm.a/ a § 7 ods.1 písm. b/, c/, zákona o bezpečnosti hračiek k jednotlivým námietkam účastníka konania uplatneným v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa uviedol, že z odvolacími dôvodmi účastníka konania sa nestotožňuje, považuje ich za účelové v snahe vyhnúť sa spravodlivému postihu za porušenie hmotnoprávných ustanovení zákona o bezpečnosti hračiek, pričom z podaného odvolania vyplýva, že účastník konania v podanom

odvolaní namietal výlučne procesný postup v priebehu kontroly, ako aj procesné vady v správnom konaní na prvom stupni. Žalovaný zásadne odmietol tvrdenie, že účastník konania nebol oboznámený s inšpekčným záznamom ako hlavným podkladom pre vydanie rozhodnutia. Zdôraznil, že inšpekčný záznam z kontroly vykonanej dňa 24.03.2016 v prevádzke žalobcu, za prítomnosti predavačky p. ... bol riadne spísaný na Inšpektoráte SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj a v jednom vyhotovení aj odovzdaný tejto predavačke priamo na kontrolovanej prevádzkarni v ten istý deň. V závere inšpekčného záznamu bola predavačka poučená, že má oboznámiť účastníka konania s jeho obsahom ihneď, t.j. bezodkladne po vykonanej kontrole. Žalovaný vyslovil názor, že správny orgán na prvom stupni nie je povinný inšpekčný záznam povinný doručovať priamo štatutárnemu orgánu účastníka konania, pretože takáto povinnosť mu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva. Vzhľadom na hospodárnosť a rýchlosť konania je vhodné a žiaduce, aby v prípade riadne vypracovaného a podpísaného inšpekčného záznamu osobou prítomnou pri kontrole, ktorá poskytla súčinnosť inšpektorom SOI, táto osoba zároveň tzv. *„rýchlou cestou“* upovedomila konateľa spoločnosti (prípadne iný štatutárny orgán) o výsledku kontroly, a to predložením vyhotovenia rovnopisu inšpekčného záznamu, prípadne poskytnutím ďalších vysvetlení, tak aby sa účastník konania mohol riadne brániť v konaní a využiť aj všetky dostupné prostriedky jeho právnej obrany. V tej súvislosti žalovaný poukázal aj na judikaturu súdov, z ktorej vyplýva správnosť označeného procesného postupu, t.j. zanechanie inšpekčného záznamu, resp. opatrenia na mieste na prevádzkarni účastníka konania bez osobnej prítomnosti štatutárneho orgánu (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S/209/05 zo dňa 31.01.2007, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S/20/08 zo dňa 10.06.2009). Z uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že správny orgán nie je povinný vykonávať osobitné doručovanie inšpekčného záznamu spolu s opatreniami na mieste štatutárnemu orgánu účastníka konania - kontrolovanej osobe, pokiaľ bol inšpekčný záznam štandardným spôsobom ponechaný na prevádzkarni účastníka konania. S ohľadom na to je irelevantné, akým spôsobom inšpektori SOI zaviazali osobu prítomnú pri kontrole s oboznámením vedenia spoločnosti s obsahom inšpekčného záznamu. Správny orgán na základe vyššie uvedených skutočností podľa žalovaného neporušil žiadnu zásadu správneho konania, ale konal v súlade s požiadavkou hospodárnosti a rýchlosti konania. K námietke, že jediným štatutárnym orgánom - konateľom účastníka konania je osoba Vietnamskej národnosti, ktorá nerozumie dobre slovenskému jazyku žalovaný uviedol, že inšpekčný záznam bol prerokovaný a odovzdaný zamestnankyni účastníka konania, plne ovládajúcej slovenský jazyk, ktorá spolupracovala s inšpektormi SOI počas kontroly a podala aj vyjadrenie do inšpekčného záznamu. Následne dňa 18.04.2016 správny orgán vyzval žalobcu na zaslanie dokladov, účastník konania tejto výzve porozumel a zaslal príslušnému inšpektorátu podanie dňa 21.04.2016. Aj v následných písomných vyjadreniach pomerne obsérne, jasne, zrozumiteľne a v kodifikovanej podobe štátneho jazyka predostrel svoje tvrdenia súvisiace so šetrenou vecou. Až vo vyjadrení zo dňa 07.06.2016 ako aj v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa účastník konania namietal, že nerozumie dostatočne slovenskému jazyku, avšak žalovaný k tomu uviedol, že v priebehu celého správneho konania všetky písomné vyjadrenia účastníka konania boli vecné, gramaticky správne a nenaznačovali namietaným skutočnostiam, z čoho žalovaný vyvodil záver, že účastníkovi konania neboli upreté jeho ústavné a zákonné práva. Požiadavku účastníka konania na ustanovenie tlmočníka považoval za účelové a neopodstatnené, pretože v správnom konaní na prvom stupni ani v odvolacom konaní ústne pojednávanie nariadené nebolo. Žalovaný pritom vychádzal z toho, že skutkový stav pri kontrole zo dňa 24.03.2016

bol spoľahlivo zistený a zistené nedostatky nemohli byť právne účinným spôsobom spochybnené ani na prípadnom ústnom pojednávaní. Žiaden osobitný predpis (vrátane zákona o bezpečnosti hračiek) pritom neupravuje povinnosť správneho orgánu v danej veci nariadiť ústne pojednávanie v súvislosti s konaním o uložení pokuty pre porušenie § 7 ods.1 písm. b/ a c/ zákona o bezpečnosti hračiek. Podľa žalovaného účastníkom konania predkladaná teória o aplikácii analógie s trestným právom na daný prípad je neprijateľná a právne neudržateľná, pretože z logiky veci jednoznačne vyplýva, že tam kde existuje osobitná právna úprava, je použitie analógie vylúčené, ba priam až neprijateľné. Osobitnou právnou úpravou oproti trestnému právu je ustanovenie § 21 ods.1 Správneho poriadku, ktoré na účely správneho konania jasne deklaruje, v akých prípadoch je správny orgán povinný nariadiť ústne pojednávanie. Použitím dôkazu opakom odvolací orgán preto dospel k záveru, že ak nie sú naplnené podmienky na nariadenie ústneho pojednania veci, správny orgán nariadiť ústne pojednávanie povinný nie je. Právna úprava Slovenskej republiky je súčasťou kontinentálneho právneho systému, pre ktorý je stále charakteristické písané právo, ktoré vzniká ako výsledok legislatívnej činnosti príslušných ústavných orgánov daného štátu. Pokiaľ je určitý právny inštitút a podmienky na jeho uplatnenie riadne upravený písaným právom (priamo zákonom) nie je žiaden opodstatnený dôvod argumentovať použitím *analogie legis*. Žalovaný poukázal aj na ustálenú judikaturu súdnych autorít SR, ktorá sa odklonila od obligatórnej požiadavky vykonávať ústne pojednávanie v rámci administratívnoprávneho trestania, a to aj s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie Správneho poriadku. V tej súvislosti sa odvolal na právne názory vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré odobrujú takýto postup (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. óSžo/33/2014, sp.zn. 2Sžo/53/2013, sp.zn. 3Sžo/1 02/2015. sp.zn. 6SŽ/19/2011, sp.zn. 6SŽ/23/2011, sp.zn. 6SŽ/27/2011, sp.zn. 8Sžo/52/2014, sp.zn. 2Sžp/10/201 1, ako aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho správneho súdu ČR, napr. sp. zn. 1 As 27/2008 -67). Uvedený postup odobruje aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. 11. ÚS 134/2014-19, v zmysle ktorého: „...*podľa názoru Ústavného súdu SR v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa článku 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti. verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa článku 6 ods.1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť článok 6 ods. 1 dohovoru, ktorý' zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum a simily PL. ÚS 12/97)“.* Zároveň žalovaný neprihliadal ani na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy, pretože predmetný dokument má len odporúčací charakter a v našom právnom poriadku nie je a ani nemôže byť právne záväzným nástrojom.

7. Vo vzťahu k namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu, ktorý navyš aj javí ako nespoľahlivo a neobjektívne zistený žalovaný uviedol, že na takéto tvrdenie účastníka konania nemožno prihliadať, pretože v podanom odvolaní nie je žiadnym spôsobom konkretizované a účastník konania ho podporil len tým, že došlo k nedodržaniu jeho procesných práv. Žalovaný zaujal stanovisko, že zo strany správnych orgánov boli dodržané všetky procesnoprávne postupy, pričom zdôraznil tú skutočnosť, že účastník konania sa v správnom konaní žiadnym spôsobom nevyjadril k zistenému hmotnoprávnemu porušeniu zákona o bezpečnosti hračiek (§ 7 ods.1 písm. b/ a c/), preto dovolací orgán aj v tejto časti jeho námietku vyhodnotil ako neopodstatnenú. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou

účastníka konania o nepreskúmateľnosti ako aj nedostatočnej konkrétnej výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, pretože vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa sú uvedené všetky nevyhnutné náležitosti, t.j. je presne vymedzený účastník konania, čas a miesto výkonu kontroly, zostručnený popis skutkového stavu s poukazom na zistené nedostatky u jednotlivých druhov výrobkov, spolu s uvedeným príslušným ustanovením zákona, podľa ktorých správny orgán prvého stupňa rozhodol. Žalovaný preto zastal názor, že takto koncipovaný výrok v rozhodnutí je dostatočný na to, aby spĺňal požiadavky presnosti a zrozumiteľnosti vymedzenia skutku, a to z miestneho, časového a vecného hľadiska takým spôsobom, aby sankcionovaný skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom. Skutočnosť, že vo výroku nie sú presne vymedzené názvy výrobkov nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, pretože z počtu druhov a celkovej ceny týchto výrobkov je možné identifikovať konkrétny výrobok s jeho názvom uvedeným v odôvodnení rozhodnutia. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí vo vzťahu k tvrdeniu účastníka konania, že správny orgán neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa uviedol, že podľa ustanovenia § 47 ods.3 Správneho poriadku takáto povinnosť správneho orgánu nevyplýva, a teda nie je povinný na jednom mieste v rozhodnutí taxatívne vymenovať podklady pre vydanie rozhodnutia. Účel predmetného ustanovenia bol splnený, pretože z obsahu rozhodnutia vyplýva, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho vydanie. Je pritom nesporné, že hlavným podkladom pre vydanie rozhodnutia bol inšpekčný záznam z kontroly zo dňa 24.03.2016 s poukazom na zistené nedostatky, pričom uvedenie podkladu pre rozhodnutie je *expressis verbis* konštatované aj v samotnom rozhodnutí, kde prvostupňový správny orgán uviedol, že: „*Účastník konania disponuje podkladmi pre vydanie rozhodnutia, keďže rovnako ako správny orgán má k dispozícii inšpekčný záznam z vykonanej kontroly, v ktorom je kontrolou zistený skutkový stav zdokumentovaný.*“ Aj v vyjadrení účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania je zrejme, že tento o hlavnom podklade pre vydanie rozhodnutia mal vedomosť.

8. Vo vzťahu k výške uloženej sankcie žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že účastník konania namietal nepreskúmateľnosť tejto časti rozhodnutia, pretože s dôvodov rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nie je možné zistiť konkrétne následky porušenia povinnosti, ani čas trvania protiprávneho stavu, a či išlo o prvé alebo opakované porušenie povinnosti. Žalovaný k tomu uviedol, že pre konštatovanie porušenia povinnosti podľa zákona o bezpečnosti hračiek nie je nevyhnutné, aby došlo k negatívnym následkom; stačí, že takéto následky porušenia povinnosti hrozia, resp. sú možné. V danom prípade teda ide o ohrozovací správny delikt, čo je zohľadnené už aj vo výške uloženej sankcie. Sankcia bola uložená v zmysle príslušných ustanovení zákona o bezpečnosti hračiek za nedodržanie zákazu ustanoveného v § 7 ods.1 písm.b/ a c/ zákona o bezpečnosti hračiek, a to v kontexte s kritériami pre určenie výšky pokuty, ktoré sú stanovené v § 23 ods.5 zákona o bezpečnosti hračiek. Pri správnej úvahe ohľadom výšky pokuty správny orgán prihliadal najmä na závažnosť protiprávneho konania a tým spojené možné následky. Pri ohrozovacom delikte na naplnenie znakov skutkovej podstaty sa nevyžaduje vznik protiprávneho následku, ale postačuje riziko jeho vzniku. Nedostatok spočívajúci v absencii bezpečnostných pokynov a upozornení v štátnom jazyku (len v anglickom jazyku u deviatich druhov výrobkov) považoval odvolací orgán za pomerne závažný, pretože účastník konania ohrozil právom chránený záujem na ochranu zdravia maloletej osoby, ktorá je predpokladaným používateľom predmetných hračiek. Práve záujem spoločnosti na ochrane života a zdravia detí. ako

osobitnej skupiny spotrebiteľov podlieha zvýšenej právnej ochrane. Správny orgán zohľadnil aj absenciu informačných povinností v prípade troch druhov výrobkov na diaľkové ovládanie, u ktorých chýbali pokyny a inštrukcie na výmenu batérie podľa STN EN 62115 - Elektrické hračky. Bezpečnosť, článok 7.4. Uvedeným nedostatkom tak došlo k ohrozeniu práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, nakoľko v dôsledku absencie upozornení sa mohli predmetné výrobky poškodiť: absenciou bezpečnostných pokynov a upozornení na predmetných hračkách mohlo dôjsť aj k nesprávnemu manipulovaniu (napr. pri výmene batérií) a následnému znehodnoteniu hračky. Napokon žalovaný zohľadnil pri určení výšky pokuty aj priame porušenie práva spotrebiteľa na informácie, keď u ôsmich druhov výrobkov neboli uvedené informácie podľa § 4 ods.1 písm. i/ alebo § 6 ods.2 písm. a/ zákona o bezpečnosti hračiek. Aj keď správny orgán zákon umožnil uložiť za predmetné porušenie zákona pokutu v rozmedzí od 500.- do 30.000,- eur. prvostupňový správny orgán v danej veci uložil účastníkovi konania postih blízky k zákonom stanovenej dolnej hranici, preto v daných súvislostiach žalovaný mal za to, že výška uloženej sankcie už nemôže byť nižšia, ako tá, ktorú uložil správny orgán na prvom stupni, pretože v opačnom prípade by došlo k zjavnému vybočeniu z rozhodovacej praxe orgánu aplikujúceho právo vo vzťahu k ukladaniu pokút v obdobných veciach. Vzhľadom na represívno-výchovnú funkciu uloženej sankcie, s prihliadnutím na zákonom stanovené medze preto žalovaný považoval pokutu za zodpovedajúcu zistenému protiprávnemu stavu ako aj charakteru a rozsahu porušenia zákona.

9. Žalobca včas podanou správnu žalobou žiadal rozhodnutie žalovaného zo dňa 13.02.2017 ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušiť, vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie a priznať plnú náhradu trov konania. V žalobných dôvodoch namietal, že správne orgány postupovali nezákonným spôsobom, pretože porušili právo konateľa žalobcu konať v jeho materinskom jazyku, ako aj právo prejednať vec na nariadenom ústnom pojednávaní, žalobca vo veci vykonal nezákonné dôkazy a jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, čím sa stáva aj nepreskúmateľným. Zároveň vec žalovaný nesprávne právne posúdil, preto zo všetkých vyššie uvedených dôvodov bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces pred správnym orgánom. Žalobca v správnej žalobe, predovšetkým v žalobných dôvodoch namietal procesné pochybenia žalovaného od prvého úkonu vykonaného žalovaným voči žalobcovi ako aj počas celého správneho konania, pričom procesné pochybenia zo strany správneho orgánu sú takou vadou konania, ktorá má podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Procesné právo žalobcu na vykonanie, resp. spochybnenie dôkazu zisteného a zabezpečeného žalovaným bolo porušené tým, že žalovaný nepreukázal poskytnutie, resp. predloženie dôležitých písomností žalobcovi, čím bola porušená zásada súčinnosti a úzkej spolupráce v správnom konaní. Tým nebol dodržaný ani princíp rovnosti zbraní, pretože žalovaný len poučil zamestnanca žalobcu, aby odovzdal inšpekčný záznam a opatrenie na mieste žalobcovi s termínom ihneď. Postup, keď inšpektori SOI aj v danom prípade zanechali jedno vyhotovenie inšpekčného záznamu na prevádzkarni účastníka konania s upovedomením predavača o okamžitom informovaní účastníka konania s obsahom tohto záznamu podľa žalobcu je nesprávny, pretože vzhľadom na závažnosť vydaného opatrenia namieste, ktorého vydaním správny orgán uložil povinnosti pre žalobcu a taktiež vykonal zákaz predaja označených druhov tovarov mal žalovaný vydanie opatrenia namieste zabezpečiť tak, aby sa žalobca aspoň ústne o tomto úkone dozvedel, pričom žalovaný túto zákonnú podmienku na vydanie opatrenia namieste nevykonal. Tvrdenie inšpektorov žalovaného uvedené len v inšpekčnom zázname žalobca považoval a považuje za nedostatočné na preukázanie skutočností, že predmetné druhy

tovarov nemali spĺňať požiadavky zákona. Žalovaný uložil povinnosti, resp. „*upovedomil predavačku o okamžitom informovaní účastníka konania s obsahom tohto záznamu*“, čo žalobca považoval za uloženie povinnosti, resp. upovedomenie bez právneho dôvodu. Podľa názoru žalobcu jeho zamestnanec nemá zákonnú povinnosť vykonať pokyny žalovaného, ktoré sú mu dané bez zákonného dôvodu. Takéto úkony má zabezpečiť žalovaný, pretože ide o zásahy do práva podnikat', pretože žalovaný svojim konaním obmedzil predaj predmetných druhov tovarov len na základe tvrdenia jeho aparátu bez vykonania dôkazov a dôkazných prostriedkov. V prípade, ak z vydaného opatrenia namieste, resp. aj z uložených povinností napr. uvedených v záväzných pokynoch v inšpekčnom zázname vyplývajú povinnosti a zákazy pre žalobcu, je daná povinnosť správneho orgánu konať so žalobcom ako potencionálnym účastníkom konania a obvineným. V danej veci opatrenie namieste ako aj záväzné pokyny v inšpekčnom zázname boli uložené pre žalobcu a nie pre jeho zamestnanca. Podľa názoru žalobcu odvolanie sa na zásadu rýchlosti konania ako aj zásadu hospodárnosti je irelevantná, z dôvodu, že takéto zásady nemôžu byť uprednostňované pred právom žalobcu na obhajobu a riadny proces. Konanie žalovaného so zamestnancom žalobcu ako so žalobcom je postačujúce len do času, kedy kontrolovaná osoba - žalobca nenadobudne postavenie obvineného zo spáchania správneho deliktu, priestupku, alebo trestného činu, resp. kým správny orgán neukladá povinnosti a zákazy pre kontrolovanú osobu. Po nadobudnutí postavenia obvineného už musí žalovaný postupovať v zmysle zákonných postupov daných Trestným poriadkom, prípadne v zmysle čl. 6 dohovoru, čo však žalovaný v danej veci nevykonával, a preto porušil práva žalobcu na riadny proces. Zásada hospodárnosti správneho konania nemôže byť ani na ujmu presného a úplného zistenia skutočného stavu veci. Odvolávka na citované rozhodnutia krajských súdov nie je na mieste, pretože tieto nie sú právoplatné a navyiac z nich nie je zrejmé, či v daných prípadoch boli vydané opatrenia na mieste na zákaz predaja tovarov. Žalobca teda nenamietal skutočnosť, že musí byť prítomný pri výkone kontroly, namietal postup žalovaného pri dokazovaní skutkových zistení z dôkazných prostriedkov, ako aj porušenie práva na obhajobu, keď už pri samotnej kontrole žalovaný vydáva rozhodnutia, ktorými ukladá povinnosti pre žalobcu. Navyiac namietal aj tú skutočnosť, že žalovaný ani nezdokumentoval, za koho prítomnosti zisťoval nedostatky opísané v inšpekčnom zázname, kde je len uvedené, že inšpekčný záznam bol pracovníčke žalobcu prečítaný, to znamená, že to, čo je uvedené v zázname nebolo ani pri kontrole ani v správnom konaní vykonané ako dôkaz. Žalovaný inšpekčný záznam do rozhodnutia len citoval a dokonca ho žalobcovi, ako obvinenému zo spáchania správneho deliktu v konaní ani neprečítal. Zároveň vyslovil názor, že prečítanie inšpekčného záznamu ako dôkazného prostriedku pred začatím správneho konania tretej osobe (ktorá mohla byť v správnom konaní vypočutá ako svedkyňa) a pred obvinením žalobcu nemôže mať povahu dôkazu a nemôže byť v konaní použitý ako dôkaz. Žalobca v ďalšom žalobnom dôvode namietal, že štatutárny zástupca žalobcu nerozumie dostatočne úradnému jazyku, v ktorom bolo vedené správne konanie. Odvolal sa na ustanovenia čl. 2 ods. 2, čl. 47 ods. 4 a čl. 154c Ústavy SR a uviedol, že správny orgán si v rozpore s právnym poriadkom svojvoľne prisvojil právo vykladať povinnosť správneho orgánu na ustanovenie tlmočníka v prípade, že účastník konania vyhlási, že jazyku, v ktorom sa vedie konanie, dostatočne nerozumie spôsobom zákonom nevyčerpávajúcim, bez toho, aby a oprel správne právne a objektívne posúdenie veci odolávajúc sa len na jednostranné chápanie deklarovaného účelu zákona. Zákonodarca podľa žalobcu jasne a jednoznačne určil povinnosti správneho orgánu podľa právneho predpisu a správny orgán sa v danej veci dostatočne nevysporiadal s námietkami a upozornením účastníka konania o skutočnosti, že dobre neovláda jazyk, v ktorom sa vedie správne konanie.

Domnienku žalovaného nemôže zhojiť ani to, že žalobca si na vlastné náklady zabezpečil preklad vyjadrenia a listov žalovaného. Zákonodarca umožnil v SR vykonávať podnikateľskú činnosť aj osobám z iných krajín s podmienkou dodržiavania príslušných právnych predpisov, avšak v prípade obvinenia zo spáchania deliktu, priestupku, alebo trestného činu majú tieto osoby rovnaké práva ako iné osoby, ktoré vyhlásia, že nerozumejú jazyku, v ktorom sa voči nim konanie vedie. Ďalej žalobca v správnej žalobe namietal, že vo veci nebolo nariadené ústne pojednávanie a zdôraznil, že rozsiahla judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR poukazuje na povinnosti štátnych orgánov poskytovať rovnaké práva obvineným zo spáchania správnych deliktov a priestupkov ako obvineným z trestných činov. Táto povinnosť nie je daná, ak ide len o otázky právneho posúdenia veci, bez dokazovania veci za prítomnosti tretích osôb a za prítomnosti kontrolovaných osôb priamo pri kontrole. Žaloba tvrdil, že v týchto prípadoch vzhľadom na splyvanie úloh „žalobcu“ ako aj „sudcu“ (v tomto prípade aj úlohy „vyšetrotel’a“) v pozícii správneho orgánu zakotvila Rada Európy štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho trestania, preto podľa čl. 6 Odporúčania R (91) 1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Žalovaný na prvom stupni rozhodovania ako aj v odvolacom konaní nenariadil ústne pojednávanie vo veci spáchania správneho deliktu, pričom podľa názoru žalobcu pri ústnom pojednávaní a výsluchu svedkov by došlo k spoľahlivému, dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci. O vykonaných dôkazoch nebola nikdy správnym orgánom spísaná žiadna zápisnica a žalobca resp. jeho štatutárny orgán sa nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im ani klásť otázky. Žalobca zároveň vyslovil názor, že podľa právnych názorov Najvyššieho súdu SR *„správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, ak sa ich plnenia dožaduje“*. Nariadenie ústneho pojednávania bolo v danej veci potrebné najmä z dôvodu, že ide o vec trestného charakteru (ide o vec trestného obvinenia, kde je vzhľadom na spoločenskú nebezpečnosť sankcia za správny delikt vyššia ako pri priestupku), preto ústne pojednávanie malo byť nariadené už v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa. V tej súvislosti žalobca poukázal aj na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdov SR (napr. nález ÚS súdu SR č. 231/2010-38 zo dňa 25.08.2010, rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/108/2014-52 zo dňa 12.03.2015, 6S/36/2015-43 zo dňa 16.06.2016, 6S/46/2016-62 zo dňa 13.10.2016). Žalovaný sa tak iba formálne odvoláva na znenie § 21 Správneho poriadku ako aj svojvoľný výklad tohto ustanovenia bez toho, aby sa relevantným spôsobom vysporiadal aj s konkrétnou povahou danej veci ako aj následnou argumentáciou účastníka konania. Žalobca poukázal aj na povahu veci, pretože žalovaný vykonáva kontrolu prostredníctvom svojich inšpektorov, ktorí dokazovaním správnych deliktov najprv vykonávajú anonymne so zámerom dokázať určité porušenie právnych predpisov, teda nie je pri ich postupe vylúčené ani subjektívne konanie. V danej veci sa inšpektori preukázali služobnými preukazmi pracovníkov žalobcu, bez prítomnosti akejkoľvek osoby žalobcu vykonali kontrolu v prevádzke, urobili si poznámky a odišli z prevádzky na neznáme miesto (žalovaný uvádza, že na inšpektorát SOI), potom sa vrátili na prevádzku žalobcu, kde inšpekčný záznam len prečítali nič netušiacej osobe, dali jej záznam podpísať a odovzdali jej s inšpekčným záznamom aj opatrenie na mieste, o ktorom táto pracovníčka nemala ani tušenie, čo má pre ňu takéto opatrenie znamenať, pretože tieto dokumenty mali byť adresované žalobcovi. V prípade, ak zákonodarca dáva možnosť žalovanému nenariadiť ústne pojednávanie pokiaľ to povaha veci nevyžaduje, tak k

splneniu tejto podmienky žalovaný musí dostatočne a nespochybniteľne aj zdôvodniť túto povahu danej veci. čo však v danom prípade žalovaný nevykonával. Navyiac nesprávne ignoroval aj odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. 91 (1). Samotný postup prvostupňového správneho orgánu predstavoval protiústavný zásah do základného práva žalobcu, pretože objektívne mu znemožnil využiť jeho oprávnenie byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý (vrátane dokazovania) predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázku, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky a z hľadiska konania ako celku ho postavil do podstatne nevýhodnejšej pozície. V ďalšej časti správnej žaloby žalobca prostredníctvom právneho zástupcu namietal nezákonnosť dôkazov získaných žalovaným a ich nesprávnym hodnotením, a to tak jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach a tvrdil, že informácie získané v rámci kontroly nemožno použiť ako dôkazy v správnom konaní, pretože tieto majú len charakter informácií, ktorými sa preveruje skutkový stav veci, ktorý má byť následne potvrdený vykonaným dokazovaním. Tu sa žalobca odvolal na právne názory vyslovené v rozsudku Najvyššieho správneho soudu Českej republiky č. j. 4 Ads 177/2011-120 a ďalej tvrdil, že ak žalovaný vôbec nenariadil ústne pojednávanie ani neoznámil žalobcovi, že dôkaz inšpekčným záznamom bude vykonaný mimo ústneho pojednávania a inšpekčný záznam bol použitý len ako citovaný, za takejto situácie označený dôkaz nie je relevantný a nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú dôležité pre posúdenie danej veci. Žalovaný v rozhodnutí navyiac ani neodôvodnil, prečo uveril len inšpektorom žalovaného, prečo nie žalobcovi. Z inšpekčného záznamu nevyplýva ani splnenie povinnosti danej žalovanému podľa § 6 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu. a to aj napriek tomu, že žalobca túto skutočnosť namietal od začiatku správneho konania. Aj v prípade, že žalobca písomne reagoval na zistenia uvedené v inšpekčnom zázname, takáto procesná písomná aktivita žalobcu sama o sebe neoprávňovala žalovaného k záveru, že postačí vychádzať z inšpekčného záznamu a opatrenia namieste ako jediných dôkazov o porušení povinnosti žalobcom. Vzhľadom na charakter danej veci (sankčné konanie je trestným konaním v zmysle článku 6 dohovoru) bolo potrebné, aby žalovaný bol tým, kto mal povinnosť preukázať vinu žalobcovi bez pochybností, vedený vyšetrovacou zásadou charakteristickou pre správne konanie začaté z úradnej moci. Inšpekčný záznam trpí aj tým, že inšpektori správneho orgánu vôbec informačne nevyťažili žalobcu, a preto preukázanie skutku je nedostačujúce. Zároveň žalobca tento inšpekčný záznam hodnotil ako zmätočný, nepreskúmateľný a neurčitý, ktorý sa nemôže stať listinným dôkazom len preto, že je zachytený na papieri, pretože papier je v danom prípade len nosič informácie o možnom dôkaznom prostriedku. Dôkaz podľa názoru žalobcu je vykonaný vtedy, ak je ukončené dohadovanie o dôkaznom prostriedku, pričom v tomto prípade dohadovanie neprebehlo, t.z. že inšpekčný záznam nemôže slúžiť v tomto správnom konaní ak dôkaz. Žalovaný tak nevykonával dokazovanie v danej veci spôsobom, ktorý garantuje jeho objektivitu a vzal do úvahy dôkazy svedčiace v neprospech žalobcu a dôkazy svedčiace v jeho prospech do úvahy nevzal. Nedostatky v zistení skutkového stavu sú tak spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

10. Žalobca v správnej žalobe namietal aj nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej sankcie, pretože z rozhodnutia správneho orgánu nie je možné zistiť, aké konkrétne následky vyplynuli z protiprávneho stavu, ako dlho tento protiprávny stav mal, resp. trval. Správny orgán navyiac neuviedol, či podľa ním citovaného zákonného ustanovenia prihliadol aj na

skutočnosť, či išlo o opakované porušenie povinností podľa označeného zákona. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení sankcie v časti, pokiaľ ide o jej výšku, je tak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo je vadou konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. V závere správnej žaloby žalobca namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu v zmysle ustanovenia § 47 ods.3 Správneho poriadku, pretože tým, že správny orgán neuviedol v odôvodnení rozhodnutia konkrétne, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, ktoré podklady nepoužil na rozhodnutie, resp. nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie, je pre účastníka konania nepreskúmateľné. Účastník konania sa nedozvedel z rozhodnutia ani iným spôsobom, aké podklady použil správny orgán na rozhodnutie, napr. či podkladom bolo aj vydané opatrenie na mieste, resp. z akých dôvodov tento podklad vynechal ako dôkaz pre rozhodnutie, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 26.04.2017 k správnej žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V celom rozsahu zotrval na skutkovej ako aj právnej argumentácii z preskúmaného rozhodnutia a zdôraznil, že na prevádzke žalobcu bola dňa 24.03.2016 vykonaná kontrola, pri ktorej bolo zistené, že žalobca nezabezpečil dodržiavanie povinností distribútora podľa § 7 ods.1 písm. b/ a c/ zákona o bezpečnosti hračiek, v zmysle ktorého distribútor nesmie sprístupniť hračku na trhu, ak s hračkou nie sú dodané bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku a ak výrobca nesplnil povinnosti podľa § 4 ods.1 písm.i/ a dovozca nesplnil povinnosti podľa § 6 ods.2 písm.a/ zákona o bezpečnosti hračiek. V čase kontroly sa na prevádzke nachádzali v ponuke na predaj výrobky, ktoré sú špecifikované v preskúmanom rozhodnutí, ktoré skutočnosti boli zachytené v inšpekčnom zázname. K jednotlivým žalobným dôvodom uvedeným v správnej žalobe žalovaný zdôraznil, všetky úkony správnych orgánov boli vykonávané v súlade so zákonom a prvostupňové ako aj druhostupňové rozhodnutia obsahujú všetky zákonné náležitosti potrebné k tomu, aby tieto rozhodnutia boli riadne preskúmateľné. Žalovaný v priebehu celého správneho konania, vrátane úkonov pred ním, oboznamoval žalobcu so všetkými úkonmi, ktoré boli uskutočnené pred i počas celého správneho konania. Inšpekčný záznam zo strany inšpektorov SOI bol vypracovaný dvojmo s tým, že jeden rovnopis bol ponechaný na kontrolovanej prevádzke. V inšpekčnom zázname v prípade udeleného opatrenia namiesto bola žalobcovi v rámci poučenia udelená možnosť podať proti tonuto opatreniu písomné námietky do troch dní odo dňa doručenia. V prípade udeleného opatrenia namiesto, ako aj v prípade vykonanej kontroly žalovaný plne postupoval v súlade so zákonom o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa. V zmysle príslušnej zákonnej úpravy je kontrolovaná osoba povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny, čiže nemožno sa v zmysle platnej legislatívy stotožniť s námietkou žalobcu, že jeho zamestnanec nemá zákonnú povinnosť vykonať pokyny u žalovaného. Na prvej strane inšpekčného záznamu zo dňa 24.03.2016 je uvedené meno a priezvisko osoby prítomnej pri kontrole, čo podľa žalovaného žalobca pravdepodobne prehliadol. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou, že došlo k porušeniu práv žalobcu tým, že štatutárny zástupca nerozumie jazyku, v ktorom je vedené správne konanie. Poukázal na to, že vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania účastník konania uviedol, že dobre a zrozumiteľne nerozumie slovenskému jazyku, aj napriek skutočnosti, že už v predmetnom vyjadrení i v správnom konaní komunikoval v slovenskom jazyku a ním predložený text bol z hľadiska obsahu logický, vnútorne nerozporný a po pravopisnej stránke vo všeobecnosti bezchybný. Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že účastník konania rozumie jazyku v ktorom sa toto vedie, pričom na

dôvažok odvolací orgán poukázal aj na to, že účastník konania vykonáva na území SR podnikateľskú činnosť dostatočne dlhý čas, už od 31.08.2007. Aj odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal priamo účastník konania, a teda nie prostredníctvom zástupcu (jeho ustanovenie by bolo nepochybne nevyhnutné, pokiaľ by účastník konania slovenskému jazyku dostatočne nerozumel slovom ani písmom). Toto odvolanie bolo napísané v slovenskom jazyku s plným porozumením správnych deliktov, za ktoré je zo strany SOI sankcionovaný, z čoho možno usudzovať, že jeho námietka je iba účelová. Vo vzťahu k nenariadeniu ústneho pojednávania žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že ani túto námietku žalobcu nepovažuje za dôvodnú, pretože zo strany správneho orgánu nenariadením ústneho pojednávania nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu. V tej súvislosti poukázal žalovaný na zásadu jednotnosti, v zmysle ktorej mohol žalobca podávať vyjadrenia, návrhy, námietky a navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení počas celého správneho konania, čo účastník konania aj využil. Žalobcovi bola daná aj možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods.2 Správneho poriadku, pričom žalobca nepredložil jediný dôkaz, resp. neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona. V prípade, ak mal žalobca v priebehu konania reálny záujem oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi pre rozhodnutie, mohol využiť napr. aj svoje právo na nazretie do spisu podľa § 23 ods.1 Správneho poriadku. S odvolaním sa na ustanovenie § 21 ods.1 Správneho poriadku žalovaný zdôraznil, že správny orgán v danej veci nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo ak to ustanovuje osobitný zákon, na konanie o správnom delikte žalobcu sa vzťahuje osobitný zákon, ktorým je zákon o bezpečnosti hračiek, ktorý povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správneho orgánu neukladá a subsidiárne Správny poriadok, ktorý vyžaduje pojednávanie nariadiť len ak to vyžaduje povaha vecí. Posúdenie vhodnosti, resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha žalobcovi, ale správneho orgánu, a to len vtedy, pokiaľ nariadenie ústneho pojednávania bude mať svoje opodstatnenie. Zvolením administratívnej formy konania správny orgán postupoval v danej veci v súlade so Správnym poriadkom, preto je jeho postup ako aj rozhodnutie súladné so zákonom. Vykonanie pojednávania pred správnym orgánom predstavuje ďalšie dodatočné náklady a správny orgán finančne zaťažuje, pričom jeho nariadenie v prípadoch, kedy vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav vecí nie je nevyhnutné, aby bolo aj v rozpore so zásadami rýchlosti, hospodárnosti a efektívnosti správneho konania. Žalovaný zvažoval, či by nariadenie ústneho pojednávania bolo bývalo prispelo k objasneniu vecí a dospel k záveru, že ani nariadenie ústneho pojednávania by nezmenilo zistený skutkový stav v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, v priebehu ktorej inšpektori zistili vytýkané porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré účastník konania zodpovedá objektívne. V tej súvislosti sa žalovaný odvolal na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016. keď:

.... správny orgán sa má riadiť Správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha vecí. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Navyiac, žalobca mal možnosť navrhnúť a dožadovať sa o. i. aj ústneho pojednávania, čo však nespravil... ". Žalobca mal možnosť navrhnúť v správnom konaní všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení, či inak hájiť svoje práva a v reakcii na oznámenie o začatí správneho konania zaslal vyjadrenie, s obsahom ktorého sa správny orgán vysporiadal v celom rozsahu v

odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom žalobca kontrolné zistenia s inšpekčného záznamu v tomto vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žiadnym spôsobom nespochybnil. Žalovaný mal za to, že žalobcovi boli poskytnuté všetky možnosti na jeho obhajobu. K účelovej námietke žalobcu ohľadom kontroly konávej anonymne zo strany inšpektorov SOI so zámerom dokázať určité porušenia právnych predpisov žalovaný uviedol, že kontrola je neopakovateľný úkon, počas ktorého inšpektori len zisťujú skutkový stav, ktorý následne podrobne opíšu a až neskôr dochádza k správnej úvahe, či zisteným skutkovým stavom došlo k porušeniu právnych predpisov. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom ignorovania odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. 61/1 a formálnemu odmietnutiu dodáva, že ide o právne nezáväzný dokument, ktorý je dôležitým interpretačným nástrojom pre národné správne súdy, ktorým žalovaný ani prvostupňový správny orgán viazaný nie je. Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že počas celého správneho konania postupoval v zmysle platnej legislatívy a hodnotil dôkazy jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach. Pri odôvodňovaní rozhodnutia správny orgán v súlade so zákonom uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a z ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Ustanovenie § 47 ods.3 Správneho poriadku nestanovuje správne orgánu povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia podklady vo forme ich zoznamu (podľa názvu). Relevantné je ale uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom. Správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku vecí, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má žalobca možnosť v priebehu správneho konania nazerať. Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí popísal postup správneho orgánu vychádzajúci z jednotlivých podkladov z chronologického hľadiska a z jeho odôvodnenia je nesporné, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, pričom samotné podklady sú súčasťou spisovej dokumentácie. V prípade ak žalobca mal v priebehu konania záujme oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi, takéto právo mu priznáva Správny poriadok v ustanovení § 23 ods.1, pričom účastník konania svoje právo do vydania rozhodnutia nevyužil. Vo vzťahu k výške uloženej sankcie žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že túto námietku považuje za neopodstatnenú a má za to, že preskúmané rozhodnutie vo vzťahu k výške uloženej sankcie je dostatočne odôvodnené, sledujúc všetky kritéria uvedené v § 23 ods.5 zákona o bezpečnosti hračiek a taktiež funkcie sankcie, ktorými sú represia, prevencia a výchova páchatel'a správneho deliktu. Výška uloženej pokuty pre žalobcu nie je likvidačná, ale na druhej strane sleduje požiadavku, aby bola citelná aj v jeho majetkovej sfére, a to jednak za účelom represie ako aj dôslednej individuálnej a tiež aj generálnej prevencie. Žalovaný zdôraznil, že ohrozeným bol maloletý spotrebiteľ - dieťa, ktoré požíva osobitnú právnu ochranu. Žalovaný zastáva názor, že výška uloženej pokuty je primeraná zistenému skutkovému stavu a uložená sankcia sleduje všetky zákonné kritériá pre určenie jej výšky. Napokon vo vyjadrení žalovaný poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného v plnom rozsahu rešpektuje zákonné náležitosti podľa § 47 ods.3 Správneho poriadku, pričom z obsahu odôvodnenia nesporne vyplýva, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a samotné podklady pre rozhodnutie sú aj súčasťou spisovej dokumentácie, čo je v súlade so zákonom.

12. Žalobca v replike zo dňa 29.05.2017 k vyjadreniu žalovaného zotrval na právnej argumentácii uvedenej v správnej žalobe a zdôraznil, že žalovaný pri spisaní inšpekčného záznamu nezdokumentoval, za koho prítomnosti zisťoval nedostatky opísané v inšpekčnom

zázname, pretože z jeho obsahu vyplýva, že tento bol pracovníčke žalobcu prečítaný, t.z., že to čo je uvedené v zázname nebolo ani pri kontrole ani v správnom konaní vykonané ako dôkaz. Žalovaný inšpekčný záznam do rozhodnutia navyiac len citoval a dokonca ho žalobcovi ako obvinenému zo spáchania správneho deliktu v konaní ani neprečítal. Žalobca zotrval na názore, že prečítanie inšpekčného záznamu ako dôkazného prostriedku pred začatím správneho konania tretej osobe (ktorá mohla byť v správnom konaní vypočutá ako svedkyňa) a pred obvinením žalobcu nemôže mať povahu dôkazu a nemôže byť v konaní použitý ako dôkaz. Nesúhlasil ani s tvrdením, že vzhľadom na dĺžku podnikania štatutárneho zástupcu žalobcu na území SR možno predpokladať, že tento rozumie úradnému jazyku, pretože dĺžka podnikania podľa žalobcu nemá žiaden vplyv na znalosť úradného jazyka žalobcu. Samotné vyjadrenia žalobcu v úradnom jazyku navyiac nepreukazujú jeho znalosť, pretože žalobca si na vlastné náklady zabezpečil preklad vyjadrenia a listov žalovaného a všetky vyjadrenia boli vypracované niekým iným ako žalobcom. Vo vzťahu k nutnosti nariadiť ústne pojednávanie žalobca v replike opätovne uviedol, že ak vzniknú rozporné skutkové tvrdenia medzi kontrolu vykonávajúcim správnym orgánom a kontrolovaným subjektom (tak ako je to aj v tomto prípade) bolo potrebné nariadiť ústne pojednávanie na odstránenie týchto rozporov. Podľa žalobcu neobstojí odvolanie sa žalovaného na zásadu hospodárnosti konania a nadmernú finančnú záťaž v prípade nariadenia pojednávania. Žalobca zotrval aj na tvrdení o nezákonnosti vykonaných dôkazov, a to z dôvodu, že inšpektori správneho orgánu vôbec informačne nevyťažili žalobcu a inšpekčný záznam je k preukázaniu skutku nedostatočný. Tento je navyiac zmätočný, nepreskúmateľný a neurčitý a nemôže slúžiť ako dôkaz v správnom konaní a ani ako dôkaz pre vydanie preskúmaného rozhodnutia. Aj napriek vyjadreniu žalovaného žalobca zotrval na tvrdení, že rozhodnutie žalovaného (vrátane rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa) je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a rozpor s ustanovením § 47 ods.3 Správneho poriadku, a teda aj zásadou obsahovosti rozhodnutia.

13. Súd v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania podľa § 194 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. o Správnom súdnom poriadku (ďalej len „SSP“), po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, po oboznámení sa s úplnými administratívnymi spismi správnych orgánov, za dodržania postupu podľa § 105 ods.1 písm. a/ a c/ SSP na nariadenom súdnom pojednávaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu dôvodná nie je.

14. Na pojednávaní pred správnym súdom, ktoré sa uskutočnilo dňa 20.02.2019 sa zástupca žalobcu nezúčastnil, svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti, preto súd v zmysle ustanovenia § 114 SSP konal v neprítomnosti zástupcu žalobcu. Poverený zamestnanec žalovaného na pojednávaní trval na všetkých procesných stanoviskách vo veci, nemal žiadne návrhy na ich doplnenie alebo spresnenie a žiadal správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

15. Správny súd dáva do pozornosti, že nie je súdom skutkovým, ale jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi, resp. s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahuje zákonné náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané

v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

16. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právom alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva lebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 1 ods. 1 písm. c/ zákona č. 78/2012 Z.z. o bezpečnosti hračiek a o zmene a doplnení zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje povinnosti výrobcu, splnomocneného zástupcu, dovozcu, distribútora a notifikovanej osoby.

18. Podľa § 7 ods. 1 písm. b/ zákona o bezpečnosti hračiek, distribútor nesmie sprístupniť hračku na trhu ak s hračkou nie je dodaný návod na použitie, bezpečnostné pokyny a upozornenia v štátnom jazyku. Podľa písm.c/ označeného ustanovenia zákona, ak výrobca nesplnil povinnosti podľa § 4 ods.1 písm.i a dovozca nesplnil povinnosti podľa § 6 ods.2 písm.a/.

19. Podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zákona o bezpečnosti hračiek, výrobca je povinný uviesť na hračke typové číslo, číslo šarže, sériové číslo, číslo modelu alebo iný údaj, ktorý umožní jej identifikáciu, uviesť svoje obchodné meno alebo ochrannú známku a sídlo, miesto podnikania alebo adresu, na ktorej je ho možné zastihnúť, ak nie je zhodné so sídlom alebo miestom podnikania; ak to rozmer a vlastnosti hračky neumožňujú, požadované údaje uviesť na obale alebo v návode na použitie alebo v bezpečnostných pokynoch.

20. Podľa § 6 ods. 2 písm. a/ zákona o bezpečnosti hračiek, dovozca je povinný pred uvedením hračky na trh uviesť na hračke svoje obchodné meno alebo ochrannú známku, sídlo, alebo miesto podnikania alebo adresu, na ktorej je ho možné zastihnúť, ak nie je zhodné so sídlom alebo miestom podnikania; ak to rozmer a vlastnosti hračky neumožňujú, požadované údaje je povinný uviesť na obale alebo v návode na použitie alebo v bezpečnostných pokynoch.

21. Podľa § 23 ods. 1 písm. b/ zákona o bezpečnosti hračiek, orgán dohľadu uloží výrobcovi, dovozcovi, splnomocnenému zástupcovi alebo distribútorovi pokutu od 500,- do 30.000,- eur. ak poruší povinnosť podľa § 4 ods. 1 písm. b) až f), i), j), l) až n) a p), § 5 ods. 2, § 6 ods. 1 písm. a), c) a d), § 6 ods. 2 písm. a) až d), g), i) a j), § 7 ods. 1 písm. a) až c), § 7 ods. 2 písm. a), c) až t), § 8, § 10 alebo § 16 ods. 1 1.

22. Podľa § 23 ods. 5 zákona o bezpečnosti hračiek, pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania a na opakované

porušenie povinností podľa tohto zákona.

23. Podľa § 1 19 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

24. Podľa § 194 ods.1 a 2 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, v správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

25. Podľa § 177 ods.1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

26. Správny súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa ako aj oboznámení sa s obsahom úplných administratívnych spisov žalovaného konštatuje nedôvodnosť námietky žalobcu týkajúcej sa nedostatkov výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. V preskúmvanej právnej veci rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa obsahuje vo výrokovej časti aj v odôvodnení konkrétne údaje vzťahujúce sa na preskúmvanú právnu vec, je určité a zrozumiteľné a vymedzený skutok nie je možné zameniť s iným, pričom skutkové vymedzenie je podrobne špecifikované v odôvodnení rozhodnutia, plne zodpovedá skutkovým zisteniam vyplývajúcim z obsahu inšpekčného záznamu a právne hodnotenie je v súlade s ustanovením § 34 Správneho poriadku. Napadnuté rozhodnutie je podľa názoru správneho súdu v súlade aj s ustanovením § 46 Správneho poriadku. Vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu žalovaného súd zároveň uvádza, že z obsahu jeho odôvodnenia je zrejmé, že žalovaný správny orgán sa pri dodržaní všetkých náležitostí rozhodnutia stotožnil so skutkovými i právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa a dôsledne sa vysporiadal aj s námietkami žalobcu uvedenými odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa týkali nedostatkov jeho výrokovej časti. Z rozhodnutí oboch správnych orgánov je zrejma správna úvaha, ktorá viedla k záveru o spáchaní správneho deliktu, pričom ide o objektívnu zodpovednosť žalobcu, ktorá pôsobí bez ohľadu na zavinenie. Na základe takýchto záverov bola žalobcovi uložená sankcia vo výške, ktorá plne zodpovedá zákonom stanoveným kritériám a jej úlohou je pôsobiť nielen represívne, ale aj preventívne.

27. Správny súd vo vzťahu k žalobcom namietaným skutočnostiam zdôrazňuje, že žiadna z jeho námietok obsiahnutá v žalobných dôvodoch nesmeruje proti skutkovému záveru správnych orgánov, že uvedeného dňa sa na prevádzke žalobcu PI&PO, OD Dargov, Štúrova 1, Košice skutočne nachádzali hračky, ktoré nespĺňali všetky zákonom stanoveným podmienkam na predaj v obchodnej sieti na Slovensku. V konaní nebolo sporným ani to, že kontrolovanú predajňu prevádzkuje žalobca. Tovar uvedený v inšpekčnom zázname sa v čase kontroly skutočne nachádzal na prevádzke, o čom svedčí aj vyjadrenie prítomnej zamestnankyne žalobcu - predavačky ..., ktorá po oboznámení sa s obsahom inšpekčného záznamu uviedla, že: „*Tovar sme odložili do skladu do vykonania nápravy.*“ Z obsahu tohto záznamu vyplýva, že táto predavačka (zamestnankyňa žalobcu) pri kontrole dňa 24.03.2016 o 9.00 hod bola prítomná, podpísala vlastnoručne aj každú stratu

inšpekčného záznamu (celkovo sedem strán), inšpektori vykonali v úvode kontroly jeden kontrolný nákup, ktorý bol touto predavačkou účtovaný správne, a táto predavačka od inšpektorov prevzala aj Opatrenie na mieste z uvedeného dňa (o tejto skutočnosti svedčí podpis predavačky na originály opatrenia), ktorým bol zakázaný predaj výrobkov, ktoré nezodpovedajú osobitným predpisom, do doby vykonania nápravy a zistených nedostatkov. Inšpektori tejto predavačke na mieste zanechali aj rovnopis inšpekčného záznamu, preto neobstojí žalobná námietka, že žalobcovi nebol doručený inšpekčný záznam, a teda nemal vedomosť o podkladoch rozhodnutia správneho orgánu. Z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov totiž to vyplýva, že pri celej inšpekcii bola prítomná zástupkyňa žalobcu, jeho pracovníčka, ktorá poznala obsah tohto inšpekčného záznamu a navyše jeho kópia bola ponechaná inšpektormi na kontrolovanej prevádzke, tak isto ako kópia opatrení, ktoré vyplynuli z uvedenej inšpekcie. Žalobca mal zároveň možnosť (podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku) počas celého správneho konania kedykoľvek nahliadnuť do administratívneho spisu správneho orgánu a v prípade, ak mal pochybnosti o informáciách, ktoré mu boli poskytnuté zo strany jeho zamestnankyne tieto konfrontovať so stavom zachyteným v administratívnom spise. V zmysle poučenia v doručenom opatrení na mieste žalobca mal možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu námietky, čo však neučinil, preto aj z tohto pohľadu nemožno žiadnym spôsobom spochybňovať správnosť skutkového záveru kontrolných orgánov o prítomnosti tovaru na predaj na prevádzke žalobcu, ktorý nezodpovedal osobitným predpisom (konkrétne §7 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o bezpečnosti hračiek).

28. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že konateľ tejto právnickej osoby nerozumie dostatočne jazyku, v ktorom bolo vedené správne konanie, správny súd uvádza, že túto námietku takisto vyhodnotil ako neopodstatnenú. Právne predpisy SR priznávajú tým, ktorí vykonajú vyhlásenie, že neovládajú slovenský jazyk, právo na tlmočníka v konaní pred správnymi orgánmi, čo potvrdila vo svojich záveroch aj ustálená judikatúra tak Ústavného súdu SR ako aj Najvyššieho súdu SR. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca pôsobí a podniká na území SR dlhodobo a štatutárny zástupca tejto spoločnosti je konateľom od vzniku spoločnosti až do 10.10.2018. čo vyplýva z výpisu z Obchodného registra odd. Sro. vložka č. : 20317/V. Je preto takmer nemožné, aby po tak dlhom čase pobytu na území SR ako aj aktívneho podnikania štatutárny zástupca nerozumel slovenskému jazyku v dostatočnej miere pre pochopenie okolností vykonanej kontroly ako aj z toho vyplývajúcich následkov. Správny súd ďalej poukazuje aj na tú podstatnú skutočnosť, že jednotlivé listiny boli žalobcom vypracovávané v slovenskom jazyku, pričom tieto vyjadrenia sú logicky konzistentné a v správnom gramatickom vyhotovení s tým, že na týchto jednotlivých podaniach je pripojený podpis štatutárneho zástupcu žalobcu, ktorý dokazuje to, že tento dostatočne rozumie štátnemu jazyku, v ktorom bolo vykonané správne konanie. Opačný záver by bol nelogický aj z toho pohľadu, že je nepravdepodobné, aby sa v obchodnom prostredí SR po tak dlhú dobu mohol pohybovať a vykonávať svoju činnosť štátny príslušník tretej krajiny bez dostatočných znalostí slovenského jazyka.

29. K námietke o nenariadení ústneho pojednávania pred správnymi orgánmi, z ktorého dôvodu sa žalobca nemohol vo veci dostatočne vyjadriť súd uzatvára, že aj túto námietku považuje za nedôvodnú a zdôrazňuje, že vo svetle postupne sa vyvíjajúcej judikatúry Najvyššieho súdu SR nie je povinnosťou správnych orgánov nariaďovať pojednávanie vo všetkých veciach administratívneho trestania, pretože takýto postup by bol nevhodný a odporovalo by to aj účelu správneho konania. Nariadenie pojednávania je opodstatnené najmä

tam, kde to vyžaduje povaha veci a ak sa tým prispeje aj k objasneniu podstaty veci. V prípade, ak skutkové zistenia sú dostatočné pre prijatie záveru potrebného pre rozhodnutie v správnom konaní, nie je žiaden racionálny dôvod na nariadenie pojednávania, ktoré by neprispelo k podrobnejšiemu (resp. úplnejšiemu) zisteniu skutkového stavu. Takáto argumentácia vyplýva z ust. § 21 ods. 1, prvá veta Správneho poriadku (ústne pojednávanie), podľa ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu. Právna povinnosť správneho orgánu nariadiť ústne pojednávanie je daná vtedy, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Správny orgán sa v rámci svojej úvahy vyplývajúcej z dikcie § 34 Správneho poriadku riadi ustanovením § 3 ods. 3 správneho poriadku. V zmysle tohto je povinný použiť najvhodnejšie prostriedky vedúce k správne vybaveniu veci vyplývajúcej z § 32 ods. 1 Správneho poriadku, teda zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné doklady pre rozhodnutie. Správny orgán vo svojej úvahe dôvodne vychádza z konkrétnych okolností prípadu, že má povinnosť nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak ústne pojednávanie môže prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. Spravidla je to vtedy, ak v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami a keď poskytnú realizovať svoje procesné práva (správny poriadok. Komentár Doc. Soňa Košičiarová, PhD.). Na ujmu veci nie je to, že správny orgán zvolil administratívnu formu konania, v rámci ktorej vychádzal z podkladov pre rozhodnutie a všetky relevantné dôkazy v odôvodnení administratívneho rozhodnutia vyhodnotil jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach, ktoré závery sú podrobne uvedené v jeho správnej úvahe. v.

30. Ako nedôvodné správny súd napokon hodnotí aj námietky o nedostatočnej špecifikácii skutku uvedeného vo výroku tak rozhodnutia správneho orgánu ako aj rozhodnutia žalovaného, pretože tieto výroky podľa názoru správneho súdu obsahujú dostatočné vymedzenie zisteného porušenia zákona (a to tak časové ako i miestne a vecné), ktoré viedli správne orgány k záveru o spáchaní správneho deliktu. Za tento správny delikt administratívny orgán zákonným spôsobom uložil sankciu na dolnej hranici zákonnej sadzby, ktorú mal možnosť uložiť za zistený správny delikt v rozmedzí od 500,- do 30.000,- eur. Výška uloženej pokuty je dostatočne v preskúvanom rozhodnutí odôvodnená, a preto nie je dôvod takéto rozhodnutie správnych orgánov akýmkoľvek spôsobom spochybňovať. V prípade, ktorý bol predmetom súdneho prieskumu ide o tzv. ohrozovací správny delikt, pri ktorom pre konštatovanie, že došlo k porušeniu povinnosti podľa zákona o bezpečnosti hračiek nie je nevyhnutné, aby došlo k negatívnym následkom, preto stačí, ak takéto následky porušenia povinnosti hrozia, prípadne sú možné. Chráneným objektom v danom prípade sú spotrebitelia, ktorým sú určené označené hračky, predovšetkým deti a ich zdravie a bezpečnosť, preto aj z toho pohľadu je potrebné posudzovať nebezpečenstvo konania žalobcu, ktorý nesplnením zákonom uloženou povinnosťou záujem spoločnosti na ich ochrane ohrozil. Správny súd poukazuje aj na to, že rozhodnutie žalovaného spĺňa atribúty dôsledného odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 47 ods.3 Správneho poriadku, pretože rozhodnutie žalovaného dostatočne reaguje na všetky relevantné námietky žalobcu, vysporiadava sa s nimi a poukazuje na preukázateľne zistený skutkový stav vedúci k záveru o spáchaní správneho deliktu. Ako neopodstatnenú správny súd hodnotí aj námietku, že administratívny spis nebol žurnálizovaný, pretože táto skutočnosť v žiadnom prípade nemohla byť na ujmu žalobcu, a to za situácie, že tak v správnom ako aj súdnom konaní

nevnikli žiadna pochybnosť o úplnosti administratívneho spisu a žalobca ani netvrdil, že uvedený spis nie je úplný.

31. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti správny súd sa stotožnil tak so skutkovými závermi správnych orgánov ako aj právnym hodnotením správneho deliktu, ktorého sa dopustil žalobca, uloženú sankciu považuje za primeranú a dostatočne odôvodnenú, preto správnu žalobu žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú a túto podľa § 190 SSP zamietol.

32. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 167 ods.1 SSP a náhrada trov konania žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, priznaná nebola. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovanému nevznikli žiadne dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

33. Správny súd v preskúmvanej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- t) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej

sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, ak má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V Košiciach dňa 20. februára 2019

Za správnosť vyhotovenia: ...